

— Богдане, — прошепна му тя. — Моля те, не ме измъчвай. Азъ знамъ кжде да отида.

Тѣ се влачеха до късно по брѣга, после отседнаха въ Моряшка почивка. Тамъ ги намери Киро. Трѣбваше да правятъ нощенъ излетъ съ курортисти до Света Анастасия. Богданъ съ Жоржета и презъ цѣлия пѣтъ едва размѣниха още по нѣколко думи.

Но левантинката не замина: Богданъ се ожени за нея.

О, тя знаеше да се радва и да обича, да подреди живота и бедняшката стая на своя съпругъ, знаеше и да работи. Какво може да работи въ такъвъ пристанищенъ градъ една левантинка, която говори толкова езици? Много нѣща. Понѣкога тя продаваше изплетени на миндерчето подъ прозореца дантели. Другъ пѣтъ правѣше шапка за нѣкоя махленка. Шиеше рокли на работничкитѣ. Правѣше евтини кремове за мазна и кремове за суха кожа, бродираше и прекрояваше, гледаше на кафе и на карти. Умѣеше отъ всичко по нѣщо. Припечелваше често по десетъ и двадесетъ лева, и стопанисваше внимателно своитѣ малки доходи. Накачи перденца на прозореца, купи покривка за масата, изработи възглавници за миндерчето подъ прозореца, отдето се виждаше морето, уши бѣли калѣфи за тритѣ нови стола, снабди бедния моряшки домъ съ нови прибори, и сѣдини, и сервиетки.

Незабелязано, Богданъ се привърза къмъ нѣвгашната си гола стая и схлупена кухня въ праздния коларски дворъ.

Отъ своето миндерче Жоржета виждаше морето. Тя често оставяше работата си и потъваше въ сивата равнина. Очитѣ ѝ свикнаха съ далечи-